

ON MY WAY TO THE UNKNOWN

At the time when the Bolsheviks invaded Ukraine, they fractured our freedom and many people began to be persecuted. With this perspective and with all the events that were happening, the protagonist of this story, after living many tragedies, decided to escape from his country with only 19 years old. It was in 1945 and he did so without saying a word to anybody, neither to his family, for fear of reprisals to his family.

The first thing he did it was to go to the neighbouring country, Poland, where he stayed for some time. The language was not a problem because he spoke Polish since his childhood so after a time living there he improved it. After a while, he went away to Germany where he had more difficulties than he had before. There he

stayed much longer than in Poland and attended the conservatory in Munich, where he studied violin and economics and made great efforts to speak the language fluently, unknown to him. He spent several years, and through organizations, he applied for political asylum in Spain, because at that time, all those escaping from the URS were considered stateless. In Germany, refugees were forced to seek asylum in another country, most of them in the United States, Canada ... But when he asked for Spain, the German soldiers were surprised and told him that in other countries one could live much better. They also added that in Spain people were starving, and he answered without any thought, "I am a man of little eating." He finally got permission to come. He entered in Spain by Irún and he arrived by train to Madrid. There he was housed in old colleges that were for the Eastern political refugees escaping from communism. There were Russians, Ukrainians, Romanians... He stayed in Madrid for several years and studied at the university of Philosophy and Letters the branch of Romance. Meanwhile, he worked as a teacher of German, Russian and Polish at several language institutes. When he finished his university studies, he applied for a job at Radio Liberty in Playa de Pals, Girona. He had to pass several tests that were disputed in Madrid and he finally was accepted to work for the American Broadcaster. The company paid for his trip and shortly arrived in Pals and began to work. He worked at that station until he retired.

PS: *This story is told very slightly, but not everything was so easy to get here. The protagonist always took with him his violin and in the case, some spare clothes (he did not take anything else along his journeys). All the routes were made by train. The clothes he had in the violin case saved his life when, by the German border, dressed with the uniform of a Polish soldier, the Germans deported the people from the East to Russian concentration camps, and at the last moment he was able to change and go unnoticed.*

WOLODYMYR BORACHOK RIPESKI

по відношенню до невідомого

У той час, коли більшовики вдерлися в Україну, ламаються свободи, і багато людей стали зазнавати переслідувань. З цієї точки зору, і всі події, які відбувалися, головний герой цієї історії, проживши багато трагедій, вирішив бігти за кордон тільки з 19 років, ще в 1945 році, і зробив це, не кажучи ні слова ніхто, а не його сім'я, побоюючись репресій, вони не могли б зробити про свою сім'ю.

Перше, що він зробив, було йти в сусідню країну, Польщу, де він залишався протягом деякого часу, не є проблемою, яка не зрозуміла з польськими, бо він говорив з крихітними і на деякий час, там до досконалості. Через деякий час, він втік до Німеччини з великою кількістю труднощів, ніж це було раніше. Він пробув там набагато більше, ніж в Польщі і відвідував консерваторію в Мюнхені, де він навчався грі на скрипці і економіки, після довгих зусиль, щоб отримати говорити цією мовою, невідому йому. Він провів кілька років, і через організацію, попросив політичного притулку в Іспанії, тому що в той час, весь біжить в УРС були розглянуті «аратриас». У Німеччині біженці були змушені шукати притулку в іншій країні, і більшість з них робив в США, Канаді, ... Але коли він запитав, в Іспанії, німецькі солдати були здивовані і сказали, що в інших країнах жили набагато краще і тут вона голодувала, і він відповів безцеремонно, «Я людина мало їжі.» Нарешті він отримав дозвіл приїхати.

Він увійшов до Іспанії через Ірун і прибути на поїзді в Мадрид. Там розміщувалися в коледжах, які мали для політичних біженців, що біжать на схід від комунізму. Були росіяни, українці, румуни ... Він залишився в Мадриді кілька років і навчався там, гонка мистецтв і романської гілки. У той же час він працював навчання в мовних школах, таких як німецька, російська, польська, ... Коли він закінчив гонку в Мадриді кілька місць для роботи в Радіо Свобода пропонується в Плайя-де-Палс, Герона і подав заявку. Потім він з'явився в різних тестах, які проводилися в Мадриді і, нарешті, погодилися працювати на цій американській телекомпанії. Вони профінансували поїздку і незабаром прибули і почали працювати Pals. У цій станції він працював до виходу на пенсію.

PS: Ця історія розказана дуже мало, але не все було так просто, щоб отримати тут. Головний герой, завжди брав із собою скрипку і мішечок, запасні одягу (не брати що-небудь на всіх маршрутах). Шляхи все зроблено для навчання. Одяг вона носила на скрипці врятувала йому життя, коли німецький кордон, одягнений в форму польського солдата, німці депортували в східних російських концтаборах, і в останній момент може змінитися і залишитися непоміченим.

WOLODYMYR BORACHOK RIPESKI

"For an Active citizenship, Inclusion and Development: AID refugees and immigrants" Reference 2016-1-ES01-KA219-025022.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial-No Derivatives 4.0 International.

Permissions beyond the scope of this license may be available at erasmusrefugees@gmail.com